

[Lykketoft]

udvalgsarbejde på grund af måske intern uenighed i regeringen om det, får taget fat på at liberalisere de store fondes og pensionskassers muligheder for at deltage i rekonstruktion og i nyskabelse af danske arbejdspladser. Vi tror, at det er en ganske afgørende del af en ny og perspektivrig erhvervsudviklingspolitik, og vi har også forstået, at en fremsynet del af erhvervslederne klart er enige i det perspektiv.

Så lad os få taget fat på det, og lad os få taget fat på at bruge offentlige penge dér, hvor det meget målrettet kan virke til at styrke eksportindsatsen, til at styrke anvendelsen af ny teknologi i erhvervslivet, til at styrke den mere langsigtede forskningsindsats, som skal gøre, at de ekstra arbejdspladser, vi sikrer, også bliver et varigt fænomen for dansk erhvervsliv, og at vi kan skabe større beskæftigelse, større realindkomst frem mod år 2000.

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal vedrørende det arbejdsmarkeds- og det uddannelsespolitiske redegøre for Socialdemokratiets holdning til disse forslag.

Først vil jeg godt sige, at jeg synes, det var bemærkelsesværdigt, da ministeren sagde, at han her havde gjort meget ud af arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitikken, og nævnte, hvad det var, der var regeringens bud på dette område, at da ministeren havde gennemgået, at der var en række videregående uddannelser, der havde fået yderligere indtag, og at arbejdsmarkedsuddannelserne havde fået en ændret styring, således at virksomhederne nu kunne købe nogle uddannelser, så var der stort set ikke mere på det område, som er så vigtigt i forhold til den opgave, vi står over for at skulle løse.

Udgangspunktet i arbejdsmarkedspolitikken og uddannelsespolitikken må naturligvis være, at vi med den fundamentale ubalance, dansk økonomi er i, må konstatere, at denne ubalance ikke kan klares, uden at der sættes offensivt på arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitikken. Derfor var det selvfølgelig skuffende, at ministeren kun kunne komme med nogle meldinger om, at man havde lavet nogle styringsmodeller.

Imidlertid har arbejdsministeren på vegne af regeringen her i sommer udgivet et hæfte, der hedder »Arbejdsmarkedspolitikken«, og

undertitlen er: »Så langt er vi kommet«. Det betragter vi som et erkendelsesskrift, en erkendelse af, at det i hvert fald er gået op for nogen i regeringen, hvad det drejer sig om på uddannelses- og arbejdsmarkedspolitikens område. Jeg vil godt citere fra dette skrift, side 12. Efter at have gennemgået mulighederne frem til år 2000 siger ministeren:

»Derfor må det sikres, at den arbejdsstyrke, der vil være til rådighed dvs. både den, der allerede er på arbejdsmarkedet, og de unge, der vil komme ind på arbejdsmarkedet, hele tiden er ajour og på toppen i kvalifikationsmæssig henseende. Dette vil stille store krav til både medarbejdere, virksomheder og arbejdsmarkedspolitikens tilrettelæggelse.«

Det er vi fuldstændig enige i, og det er da også baggrunden for, at Socialdemokratiet har fremsat dette forslag, hvori ændringen af jobtilbudsordningen klart indgår.

Men vi vil godt sige, at det gør det altså ikke med det, regeringen skriver i dette hæfte. I næsten hvert afsnit skriver man om, at det stiller store krav til virksomhederne og til medarbejderne, det stiller store krav til Folkeetinget, og det stiller store krav til regeringen om, hvordan vi får rettet op på det her, således at erhvervslivet med den teknologiske fornyelse og revolution, der er inden for erhvervslivet, får arbejdskraften uddannet således, at det har mulighed for at imødegå fremtidens udfordringer.

Men der var ingen bud fra regeringen på dette område. Regeringen har ingen bud, den har kun nogle flotte formuleringer i et program.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at vi skal bruge den periode, vi er inde i i øjeblikket med krisetider, med arbejdsløshed, som en udfordring til at uddanne os og til at få uddannet arbejdskraften bedst muligt, således at vi kan stå rustet til at tage imod fremtidens udfordringer.

Vi tror ikke på, at dette kan gøres, som regeringen og finansministeren her i dag lagde op til: at man kan blive ved med at lade samfundet udvikle sig så voldsom skævt, som det er sket, og lade de værdier, som der stadig produceres flere af i det danske samfund, gå forbi de dårligst stillede i Danmark.

Derfor kan vi heller ikke acceptere finansministerens forklaring på, at man nu har fun-